

N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 4 februari 1896, kl. 11 f. m.

*Utlåtande i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående
ändrade bestämmelser rörande sammanläggning af straff.*

Genom proposition, n:o 13, af den 24 nästlidne januari har Kongl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

1:o) **Lag**

angående ändrad lydelse af 4 kap. 10 § strafflagen.

Härigenom förordnas, att 4 kap. 10 § strafflagen skall erhålla följande förändrade lydelse:

Förekomma till verkställighet på en gång flera domar, hvarigenom samma person blifvit till straff dömd, och äro straffen af beskaffenhet, att de, efter ty förut är sagdt, ej kunna jemte hvarandra verkställas; förordne Konungens befallningshafvande, huru straffen skola sammanläggas.

2:o) **Lag**

angående ändrad lydelse af 35 § strafflagen för krigsmagten.

Härigenom förordnas, att 35 § strafflagen för krigsmagten skall erhålla följande förändrade lydelse:

Förekomma till verkställighet på en gång flera beslut, hvarigenom samma person blifvit fäld till straff, och äro straffen af beskaffenhet, att

de ej kunna, mot gällande föreskrifter, jemte hvarandra verkställas, göres om förhållandet anmälan hos krigsöfverdomstolen, som förordnar, huru straffen skola sammanläggas; dock att, der beslutet blifvit till Konungens befallningshafvande för verkställighet öfverlemnade, Konungens befallningshafvande eger att om sammanläggningen förordna.

Der disciplinstraff blifvit af befälhafvare någon ålagdt, men verkställandet deraf på sätt i 153 § sägs anstår i afvaktan på utslag öfver annat mot den straffskyldige vid domstol angifvet brott, för hvilket han hålles häktad, skall samma domstol, i händelse han sakfålles för det der åtalade brottet, men straffet för samma brott ej kan mot gällande föreskrifter verkställas jemte disciplinstraffet, förordna om de särskilda straffens sammanläggning.

3:o) Lag

angående ändring i 11 § 9 punkten af förordningen om nya strafflagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall den 16 februari 1864.

Med ändring af hvad i 11 § 9 punkten af förordningen om nya strafflagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall den 16 februari 1864 finnes stadgadt förordnas härigenom, att då, vid fråga om sammanläggning af straff, sådant fall är för handen, som i nämnda lagrum afses, Konungens befallningshafvande eger att om sammanläggningen förordna.

I sin vid 1894 års riksdag afgifna embetsberättelse framstälde justitieombudsmannen förslag till sådana ändringar uti gällande lagbestämmelser angående sammanläggning af straff, ådömda genom särskilda utslag, att en dylik sammanläggning äfven för det fall, att straffen icke kunde jemte hvarandra verkställas, skulle anförtros åt Konungens befallningshafvande i länen och tillsyningsmännen vid kronohäkterna. Riksdagen, som ansåg sig ej kunna godkänna förslaget i hvad det afsåg att tilldela tillsyningsmännen vid kronohäkterna en vidsträcktare befogenhet att förordna om straffsammanläggning, beslöt i anledning af justitieombudsmannens framställning att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utarbetande och framläggande af dels förslag till lag om sådan ändring i 4 kap. 10 § strafflagen och 11 § 9 mom. af förordningen om nya strafflagens införande den 16 februari 1864, att Konungens befallningshafvande, der på en gång förekomme till verkställighet flere domar, hvarigenom samma person blifvit till straff dömd,

måtte ega förordna, huru straffen skulle sammanläggas, dels ock förslag till lag om sådan ändring af 35 § i strafflagen för krigsmagten den 7 oktober 1881, att, då till verkställighet på en gång förekomme flere beslut, hvarigenom samma person blifvit fäld till straff och straffet icke skulle verkställas å militärhåkte, Konungens befallningshafvande skulle ega förordna, huru straffen skulle sammanläggas.

De i föreliggande proposition — hvilken blifvit af kamrarne till utskottet hänvisad — innefattade förslag äro uppgjorda i öfverensstämmelse med de i Riksdagens ofvannämnda skrifvelse uttalade åsigter.

Emot förslagen, som vid granskning inom högsta domstolen af dess flesta ledamöter lemnats utan anmärkning, har utskottet icke något att erinra, och hemställer följaktligen,

att ifrågavarande proposition må af Riksdagen antagas.

Stockholm den 4 februari 1896.

På lagutskottets vägnar:

L. ANNERSTEDT.
